

[Økonomi- og budgetministeren.]

markedets forhold, og jeg mener også at have i erindring, at de afgørende spørgsmål for de offentligt ansattes vedkommende stod hen, indtil man havde en afklaring af, hvorledes det gik i hovedlinjerne på det private arbejdsmarked. Men vi har altså ikke i regeringen overvejet spørgsmålet om, hvordan og hvornår lønforhandlingerne med de offentligt ansatte skal påbegyndes.

Hr. Niels Helveg Petersen opstillede en plan på 6 punkter, som jeg synes fortjener en særlig omtale. Jeg synes, den lød meget interessant. Jeg har nævnt spørgsmålet om besparelserne, hvor vi altså nu kender de radikales målsætning for 1973-74, og jeg går ud fra, det er meningen, at den skal føres videre i de kommende år.

Når hr. Niels Helveg Petersen som punkt 2 nævner, at væksten i de offentlige udgifter må nedbringes, er det jo det samme som punkt 1, så sådan set kan man nøjes med en 5 punktets plan, hvis man nu endelig vil stille det op i punkter.

Dernæst talte hr. Niels Helveg Petersen i punkt 3 om styring af den samlede offentlige efterspørgsel. Dertil vil jeg gerne gøre et par bemærkninger, fordi det er så rigtigt, som det er sagt, at vi skal tilstræbe en sådan styring. Det er naturligvis ikke nok, at vi prøver på at få styr på statens egne udgifter, det drejer sig også om at få det koordineret og samordnet med kommunernes, både primærkommunernes og amtskommunernes, udgiftspolitik.

Her har vi ført forhandlinger med kommunerne om deres investerings- og låneprogrammer for 1973-74. Vi har, som det vil være bekendt, ikke gentaget den engangsforanstaltning, som blev gennemført, og som er gældende for indeværende finans- og budgetår, nemlig at lægge et skatteloft for kommunerne, men vi er igennem forhandlinger med kommunerne nået frem til en aftale, hvorefter der sker en nedbringelse af de kommunale investeringsrammer og en nedbringelse af de kommunale lånelofter, og det er min opfattelse, så langt jeg har kunnet følge de drøftelser, der har fundet sted i de enkelte kommunale og amtskommunale råd, at man i kommunerne har taget dette alvorligt op, og at der virkelig sker et lige så alvorligt forsøg på at begrænse de kommunale udgifter. Jeg tror, man bliver nødt til

at lade melodien om det kommunale frådseri fare og erkende, at de kommunale repræsentanter med fuldt ansvar over for de vælgere, de senere skal møde, og med fuldt ansvar over for de aftaler, der er sluttet med regeringen, og i erkendelse af, at også de har et ansvar for, hvordan den samlede samfundsøkonomiske udvikling kommer til at forløbe, har taget skridt til at begrænse deres udgiftsstigninger.

Jeg kan videre sige, at vedrørende dette punkt er vi i gang med en fortsættelse af opgave- og byrdefordelingen. Vi har i øjeblikket spørgsmålet om den sociale service- og bistandslov til drøftelse, vi er endnu ikke nået til enighed med kommunerne på dette felt, men drøftelserne pågår, og vi fortsætter med andre opgave- og byrdefordelingsproblemer.

I denne række af problemer, vi skal drøfte med kommunerne, indgår også spørgsmål om normer og standarder; det har vi påbegyndt fra regeringens side, og der foreligger nu for de ministerier, det særlig drejer sig om, indstillinger med hensyn til normer og standarder både for statens egne aktiviteter og for de kommunale aktiviteter.

Det behandler vi i øjeblikket i budgetministeriet med henblik på, at vi meget snart kan få en samlet drøftelse imellem de pågældende ressortministre, igen med henblik på, at vi kan få en forhandling med kommunerne, således at vi får deres råd og vejledning, inden en endelig fastsættelse af standarder og normer kan ske.

Igennem dette arbejde har vi gradvis, om jeg så må sige, gnavet os ind på spørgsmålet om et budgetsamarbejde imellem staten og kommunerne, og dette vil vi også behandle i løbet af efteråret, således at vi i hvert fald kan få de præliminære, de foreløbige, drøftelser i gang. Men man må forstå, det er en vanskelig ting at samkøre statens budgetpolitik med 277 primærkommuners og 14 amtskommuners budgetpolitik. Men vi finder det — og det erkendes også fra kommunernes side — nødvendigt, at vi finder frem til et sådant samarbejde. Det kommer til at gribe dybt ind i den måde, hvorpå de fleste af kommunerne tilrettelægger deres budgetpolitik, men man erkender altså nødvendigheden af, at vi får en sådan samordning af vores udgiftspolitik og derunder især vores anlægspolitik.